

Uitgegeven door Christian Weise Verlag, München in 2016

Auteurs: Berthold Ottens en Jens Götze

ISSN 0945-8492

pp 110 – 210 x 295 mm – 615 gram – softcover

Prijs: 19,80 Euro (excl P&P)

Goede agaatspecimens liggen in deze contreien niet dik gezaaid: het aanbod op beurzen beperkt zich doorgaans tot wat inspiratieloze hangertjes en boekensteunen uit Brazilië of Uruguay – meestal bijgekleurd in afgrijpselijke fluotinten. Voor het betere werk moet je meer oostwaarts reizen, naar Merkelland waar goede specimens hoge prijzen halen. Ook recente literatuur dienaangaande is vrij schaars – met uitzondering dan van het driedelige werk van Johann Zenze (uitgegeven door Bode Verlag) dat je echter wel op 255 Euro komt te staan. Ik was dan ook wel enigszins verrast toen bleek dat de nieuwe extraLapis N° 51 aan agaats – en dan nog wel exclusief Chinese – zou gewijd zijn: mogelijk was dit een goede kans om mijn mineralenhorizon te verruimen?

De auteurs steken van wal met een reeks algemeenheden over China en agaats (5 pp): belangrijk om weten is dat voor Chinese begrippen agaats enkel één van de diverse mineralen en gesteenten is die onder het begrip jade (Yù, wat zoveel betekent als “mooie steen”) vallen (kom dus niet klagen wanneer blijkt dat het stuk jade dat je van een Chinees kocht dat helemaal niet blijkt te zijn!). Daarna volgt een uiteenzetting van de plaats van agaats in de Chinese geschiedenis (9 pp), waaruit al snel het hemelsbreed verschil blijkt tussen Westerse en Chinese waarderingscriteria: waar het Westen eerder kleuren- en lijnenbandering apprecieert zijn in China vooral vorm en (uniforme) kleur van belang. Na een overzicht van de historische en huidige toepassingen van agaats (6 pp) volgt een bijdrage over de Chinese kunst van het steensnijden (10 pp). In een algemene bijdrage over vindplaatsen (6 pp) wordt uiteengezet waarom dit onderwerp problematisch is: Chinezen hechten geen belang aan de herkomst – voor hen tellen in eerste instantie snijbaarheid (vooral stukken met een gekleurde mantel rond een witte kwartskern die zich lenen tot “doorsnijden” zijn gezocht) en kleur (het liefst rood – de Chinese gelukskleur – met kippenbloedrood als het nec plus ultra). Na nog twee pagina's over agaattypes en –vorming zijn de diverse vindplaatsen aan de beurt: de provincie Liaoning (14 pp), Xuanhua in Hebei (19 pp), Xinjiang en Binnen-Mongolië (7 pp), de provincie Zhejiang (6 pp), diverse vindplaatsen van rode agaats in Zuid China (6 pp), de provincie Yunnan (6 pp), rolstenen uit de provincie Jiangsu (6 pp) en de overige vindplaatsen (4 pp). Er wordt afgesloten met een pagina literatuurreferenties.

Beide auteurs hebben er samen meer dan zestig Chinareizen op zitten: zij zijn dus uitermate goed geplaatst om dit verhaal te doen en het onderwerp wordt dan ook grondig uitgediept – zij het echter niet zonder her en der enige herhaling. Ottens hanteert daarbij zijn gebruikelijke schrijfstijl die wij al kennen van eerdere bijdragen in Lapis: uitermate klaar en duidelijk en ook goed verstaanbaar voor lezers die in de taal van Goethe minder beslagen zijn.

Het fotowerk is – na het debacle van de recente extraLapis N° 50 – terug op peil: de meeste foto's zijn van de hand van Ottens, die naast een goede schrijver ook nog eens een uitstekend fotograaf is. Vooral de talrijke afbeeldingen van Chinees steensnijwerk spreken tot de verbeelding: veel van de

afgebeelde meesterwerken kunnen met gemak de vergelijking met de ons meer vertrouwde Westerse kunstvormen doorstaan. De lay-out van deze uitgave is onberispelijk, zoals we dat van extraLapis uitgaven gewend zijn.

Al bij al is dit werk over een minder gekend aspect van het mineralen verzamelen voor mij een openbaring geworden – wat dan ook weer niet betekent dat het mij heeft overtuigd om zelf ook Chinese agaat te gaan verzamelen.

RAYMOND DEDEYNE